

Adgang for Præster i Folkekirken paa andre Vilkaar i Henseende til Præsteløftet, end der hidtil har været, og det finder jeg ingen Anledning til. Derfor har jeg foreslaaet, at i saa Henseende skal Vilkaarene være de samme for dem, som nu tiltræder, som for dem, der hidtil har været Præster.

Det før nævnte ærede Medlem talte om Sekretærer i K. F. U. M. og mente, at de burde have fortrinsvis Adgang til at faa deres Anciennetet som saadanne medregnet, naar de blev ordineret og traadte ind i Embedsstilling. Deri er jeg ikke uenig, og jeg udtalte det ogsaa i det andet høje Ting, men jeg finder ikke, at man uden videre kan føre dem ind under de Regler, der staar i Lønningsloven, og derfor maa de behandles særligt med Henvendelse til begge Rigsdagens Finansudvalg, naar Tilfældet kommer til at foreligge, men dertil skal jeg ogsaa være villig.

Hvad Spørgsmaalet om Fripræster i Sønderjylland angaar, har jeg allerede udtalt mig derom. Jeg ser nu ikke saa meget Sagen fra den Side, at det skulde være den danske Folkekirke, som kommer ned i Sønderjylland, som fra den anden Side, at det er den lutherske Landskirke i Sønderjylland, som bliver inkorporeret her i den danske Folkekirke. Vi tager hele den lutherske Landskirke i den danske Del af Sønderjylland, som den er; og fører den ind i den danske Folkekirke og tager derfor ogsaa de dernede ansatte Præster med det Præsteløfte, de har aflagt til Konsistorium i Kiel. Ved Siden deraf kommer disse Fripræster, som ikke har aflagt et saadant Præsteløfte, men som i enhver Henseende har virket paa den evangelisk-lutherske Kirkes Grund og gjort et saa fyldigt Arbejde, som de har, og ud fra den Betragtning har jeg ment, at man kunde tage imod dem uden at kræve det danske Præsteløfte af dem. Jeg tror heller ingen Skade der vil ske derved.

Det ærede Medlem stillede et Par Spørgsmaal til mig. Han spurgte, hvorledes det vilde gaa med disse Lægmandspræster — om man maa kalde dem saaledes — og deres Forflyttelse i Fremtiden, om de vilde blive forflyttet paa de samme Vilkaar, som de nuværende Præster bliver forflyttet paa, eller om man stadig vil kræve tre Fjerdedeles Flertal for dem og saa fremdeles. Jeg ser saaledes paa det, at naar de først er blevet ansat som Præster i den danske Folkekirke, maa de i et og alt gaa ind under de samme Vilkaar, som gælder for andre Præster i Folkekirken, og de vil da ved Forflyttelse blive behandlet efter samme Regler.

Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til mig om Valgmenighedspræster —

saa vidt jeg forstod Spørgsmaalet, angik det Ansættelsen af Præster i Valgmenigheder; thi de Præster, der er Valgmenighedspræster, er jo i Folkekirken og har aflagt Præsteløftet (*S. Rasmussen*: Ja!). Jeg forstod altsaa Spørgsmaalet rigtigt, det drejer sig om, hvorledes man vil bære sig ad, naar Valgmenigheden søger ansat en Præst af den Art, der her kan være Tale om, thi Valgmenigheden har ikke altid Menighedsraad. Men Valgmenigheden er meget paapassende med at faa hele Flertallet af Menigheden for Ansættelsen af Præster, og det vil vist ikke være tænkeligt, at de vil ansætte eller søge ansat en Præst, som har mere end en Fjerdepart af hele Menigheden imod sig, det tror jeg ikke vil finde Sted, thi de vil derved risikere en stor økonomisk Svækkelse af deres Menighed. Derfor tvivler jeg ikke om, at hvad Valgmenigheder angaar, vil man altid have det tilstrækkelige Tal for vedkommende Ansøger, og jeg har ikke fundet det nødvendigt at sætte noget ind i Lovforslaget i saa Henseende.

Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (*Dahl*) fremsatte jo væsentlig de samme Indvendinger, som fra hans Partis Side blev fremsat i det andet høje Ting, og hvad Præsteløftet angaar, ganske de samme, og det har jeg i Virkeligheden baade i min Indledningstale her og i det andet høje Ting svaret paa, saa jeg skal ikke spilde Tiden med at gaa videre ind herpaa. Men han sagde med Hensyn til Ansættelsen og det tre Fjerdedeles Flertal, at naar jeg havde sagt, at derved vilde Striden i Menigheden blive mindre, saa var det ikke Tilfældet; man vilde kun skærpe Vanskeligheden ved Adgangen for saadanne Personers Ansættelse i Embeder. Jo, til visse vil Striden blive mindre, naar der er et meget stort Flertal for vedkommendes Ansættelse, og det er det, man har villet sikre sig, thi vilde man lade Lægmandspræster — som jeg nu i Øjeblikket kan kalde dem — ansætte paa sædvanlig Maade, ved at en meget delt Indstilling af Menighedsraadet bliver taget til Følge, vilde man kunne tænke sig Tilfælde, hvor saadanne blev ansat, endogsaa med et Flertal af Menigheden imod sig, og det vilde dog være overordentlig vanskeligt.

Hvad de 35 Aar angaar, som der ogsaa blev gjort Indvendinger imod, maa jeg sige, at naar man ser praktisk paa Tingene, saa er det vist netop de 35 Aar, der rammer det rette. Husk vel paa, at her er Tale om dansk-amerikanske Præster, om Missionærer, der kommer ude fra Missionsmarken, om Frimenighedspræster og endelig om Lægmand. Dansk-amerikanske Præster vil som Regel